

DE GEPASTE DANKBAARHEID VAN BOUWFAMILIE GROOTHUIS

Vanuit het Overijsselse Genemuiden leidt de derde generatie Groothuis Bouwgroep. De omgeving is een rijke voedingsbodem voor het bedrijf. 'De gemeenschapszin is groot. We gunnen elkaar de groei.'

De familie Groothuis is totaal verknocht aan Genemuiden, het prachtige stadje aan het Zwarte Water in Overijssel. Bert Jan (41) begint aan een lofzang. 'Als je hier eenmaal geboren bent en opgroeit...' Henk (66) neemt het over: 'Dan wil je niet meer weg.' Groothuis Bouwgroep had eens een dochterbedrijf met kantoor in het Zuid-Hollandse Katwijk, later Waddinxveen. Eigenlijk moest er een familielid naartoe, vonden ze. Wim (49): 'We hebben rondgevraagd: wie wil? Niemand stak de vinger op.' Het bedrijf werd mede daarom later verkocht. Claudi (43): 'Genemuiden is de basis, onze bakermat.'

In een vergaderzaal in het hoofdkantoor zijn drie leden van de familie fysiek aanwezig: algemeen directeur Claudi en haar neven Wim en Bert Jan. Claudi's broer Jeroen (41) zit de laatste dag van zijn corona-quarantaine thuis uit en is er online bij. Zo ook de broers Siebren (73) en Henk. De eerste is de vader van Wim en Bert Jan, de tweede van Claudi en Jeroen. Ze vormen de tweede en derde generatie van de in 1959 door Willem en Trijn Groothuis opgerichte onderneming.

Gepiep, gekraak, echo's, microfoons die aan en uit gaan en zes familieleden die af en toe door elkaar heen praten – het groepsgesprek verloopt ietwat chaotisch.

Vrolijk is het ook. De familie is goedlachs. Van de derde generatie zijn de twee oudsten, Claudi en Wim, het vaakst aan het woord. Bert Jan is de man van de afsluitende mededelingen. Als Claudi vertelt dat ze 'journalist, archeoloog, zendeling of een combinatie daarvan' wilde worden, zegt hij: 'Kan allemaal nog. Ze is hartstikke jong.'

Siebren en Henk luisteren vooral instemmend toe. Ze zijn al een poos met pensioen, hebben geen functies meer en hun aandelen droegen ze over aan de vier kinderen. Inhoudelijk hebben ze zich sinds hun vertrek, zeggen hun opvolgers, niet meer met zaken bemoeid. Claudi: 'Onze pa's hebben ons alle ruimte gegeven om onze visie voor het bedrijf uit te voeren.' Ze komen wel bij de jaarvergadering van aandeelhouders, maar dat heeft, stelt Claudi, 'een informatief karakter'.

Henk: 'Claudi vertelde net dat het bedrijf bij ons het derde kind aan tafel was. Zo is het niet meer, maar als we thuis samen zitten met de kinderen, wordt er natuurlijk wel over het bedrijf gepraat.' Of de kinderen alles goed doen? Siebren: 'Ze doen het goed. Alles kan niet. Dat deden Henk en ik ook niet. Maar ik ben trots op ze.' Henk: 'En we zijn dankbaar. Het is prachtig mooi de kinderen hier aan het werk te hebben en te zien hoe dat allemaal gaat.'

Henk, voormalig directeur.
Foto: Rick Meinen

Een rijke voedingsbodem voor Groothuis

Genemuiden en de directe omgeving, nog net in de Bijbelgordel, zijn een rijke voedingsbodem voor Groothuis Bouwgroep. Altijd geweest. Wim: 'De gemeenschapszin is groot. Er zijn hier veel familiebedrijven. De mentaliteit is dat je elkaar de groei gunt.' Claudi: 'Het ondernemende karakter van de lokale tapijtindustrie heeft ons in de jaren zeventig de kans geboden om ons als bouwer te kunnen ontwikkelen. Net als de grote veevoederbedrijven dat hebben gedaan. Ik kijk even naar onze pa's.' Siebren: 'Ik wil toevoegen dat we onze groei bovenal aan de agrariërs danken. Door de ruilverkaveling van begin jaren zeventig gingen veel boeren nieuwe boerderijen en stallen bouwen. Onze moeder kwam uit een boerenfamilie. Die familie heeft een belangrijke rol gespeeld.'

Timmerman Willem Groothuis begon in 1959 met een werkplaats op het erf van zijn schoonouders. 'Opa was de vakman,' vertelt Claudi. 'Het ondernemerschap en de moed kwamen van oma. In onze familie wordt gekeken naar ieders talenten, ook die van de vrouwen. Oma trad niet op de voorgrond, maar was complementair aan opa. Dat is in onze generatie ook zo. Dat is onze kracht.'

Claudi, algemeen directeur.
Foto: Thijs Wolzak

Siebren was vijftien en net klaar met de ambachtsschool in Zwolle, toen hij bij het familiebedrijf begon. Dat was in 1963. 'Ik heb nooit gedacht: ik ga iets anders doen. Na Zwolle heb ik op de avondschool in Meppel de opleiding tot aannemer gedaan. Onze pa werd in 1967 ziek. Vanaf dat moment had ik de leiding. De eerste metselaar was net aangenomen. In 1971 heb ik het bedrijf al overgenomen. Later zijn mijn broers erbij gekomen.'

Eerst kwam Wim. Die zou later, midden jaren zeventig, zijn eigen pad kiezen. Groothuis had een onderneming overgenomen in het naburige Sint Jansklooster. Daar kon doener Wim meewerkend directeur worden. Dat wilde hij graag. Siebren: 'Op een bepaald moment hebben Henk en ik hem uitgekocht.'

Henk was vlak daarvoor bij het bedrijf begonnen. 'Ik was negentien. Anders dan Siebren en Wim, mocht ik doorleren van mijn ouders. Ik heb eerst de ulo gedaan, later de meao in Zwolle. Toen ik daarmee klaar was, zei Siebren: "Wat wil jij gaan doen? Onze pa wil dat jij ook in het bedrijf komt." Zo geschiedde.

Minder afhankelijk van de bouw

Bij de derde generatie ging het niet veel anders. Wim: 'We hebben een zeer groot verantwoordelijkheidsgevoel. Als er omstandigheden zijn waardoor de leiding door een ander moet worden overgenomen, staat er een familielid op.'

Hij was tot in 2016 de algemeen directeur van Groothuis Bouwgroep. 'Vanaf 2008 hadden we te maken gehad met een bouwcrisis. Toen de problemen waren opgelost, was mijn accu leeg.' Claudi nam – met een externe directeur aan haar zijde – het roer over. Wim werd CEO van Prince Fibre, een bedrijf in Dronten dat zijn vader en oom eerder hadden overgenomen om minder afhankelijk te zijn van de bouw. Het maakt hightech-composietprofielen voor onder meer de auto- en vliegtuigindustrie. Prince is geen onderdeel van Groothuis, maar heeft wel dezelfde vier aandeelhouders.

Wim, tegenwoordig CEO Prince Fibre
Foto: Thijs Wolzak

Wim: 'Ik heb mavo, meao en heao gedaan. Wij gingen met onze gezinnen altijd samen met vakantie. Na het tweede jaar van de heao riep mijn vader me in de vakantie bij hem. Ik dacht: ik ben 21, hij zal me toch wel alles hebben verteld wat ik als 21-jarige moet weten. Hij zei: "Ik heb het er met oom Henk over gehad. Wil jij straks ook in het familiebedrijf? Zo niet, dan verkopen we de boel misschien." Binnen een paar weken heb ik gezegd dat ze op me konden rekenen. Ik ben begonnen als assistent van oom Henk. Hij gooide van alles over de schutting, om het zo maar te zeggen.'

Zijn nicht Claudi werkt, zo weet Bert Jan, '24 jaar en een paar dagen bij Groothuis'. Ze begon als assistent van Wim. Net als haar neven en broer kwam ze in haar jeugd veel in het bedrijf. 'Ik was dertien of veertien, toen ik moest inspringen als telefoniste. Ontzettend spannend, vond ik dat.' Na het vwo deed ze Schoevers en deeltijdopleidingen in management en organisatie.

Bij het vijftigjarig bestaan van Groothuis in 2009: leden van de vierde generatie tijdens de open dag

Jeroen en Bert Jan zijn elkaars beste maatjes. Op vrijdagmiddagen na school, op zaterdag en in de schoolvakanties waren ze in de werkplaats te vinden. Of ze wisten de auto's van het bedrijf. Jeroen: 'Na de mavo heb ik een blauwe maandag op de mts gezeten. Ik kwam er al gauw achter dat de praktijk me beter lag. Ik ben naar de Opleidingsvereniging Genemuiden gegaan. Daar zijn alle aannemers in de omgeving bij aangesloten.'

'Dat duurde twee jaar. Vier dagen werken, één dag school. In die tijd heb ik bij andere bouwbedrijven gewerkt. Hoogverraad? Haha, nee hoor. Ik keek bij concullega's in de keuken. Als er 's avonds werk te doen was bij Groothuis, dan ging ik mee. Na die opleiding ben ik hier aan de slag gegaan en heb ik in de avonduren mijn aannemersdiploma gehaald.'

Hij begon als timmerman, werd uitvoerder, zat op kantoor als werkvoorbereider, was projectleider en is nu verantwoordelijk voor de inkoop. 'Ik haal het meeste plezier uit de contacten met de leveranciers. Vaak zijn dat familiebedrijven die met ons zijn meegegroeid.'

Bert Jan: 'School was geen succes. Ook ik ben naar de Opleidingsvereniging Genemuiden gegaan en hier begonnen als timmerman. Daarna ben ik uitvoerder geworden en later projectleider kleinbouw, zoals we dat noemden. Dat heb ik een paar jaar gedaan. Ik zat veel op kantoor. Daar werd ik gillend gek van.'

'Ik ben een deel van de verkoop gaan doen, deed projectbegeleiding en uitvoering. Nogal veel, ik was dag nacht aan het werk. Toen Wim wegging bij Groothuis heb ik het deel van de verkoop dat hij deed, erbij genomen en ben ik gestopt met mijn andere taken. Sindsdien ben ik verantwoordelijk voor de verkoop aan de vaste relaties die we hebben. Veelal zijn die uit de tijd van onze vaders.'

Wim en Bert Jan hebben een verstandelijk beperkte zus. De vier andere leden van de derde generatie hebben allemaal hun sporen verdiend binnen het familiebedrijf. Dat stond vast? Bert Jan: 'Ik heb het niet eens als een vraag ervaren.' Jeroen: 'Voor mij is dit duidelijk.' Wim: 'Je moet de capaciteiten hebben, maar het gaat bij ons bijna automatisch.' Claudie: 'Ik heb de vrijheid gevoeld om mijn eigen keuzes te maken, maar het lag wel in de lijn der verwachtingen, ja.'

Jeroen, verantwoordelijk voor inkoop.
Foto: Thijs Wolzak

Haar vader Henk: 'Ik heb er nooit over nagedacht. Voor mij was het vanzelfsprekend.' Siebren: 'Ik sta er iets anders in. Als ze wat anders hadden willen doen, hadden ze dat moeten doen. Je moet iets doen waarin je je goed voelt. Ik heb het idee dat ze dat nu wel doen, gelukkig.'

Dat familieleden nog cruciale posities bekleden, wordt van groot belang geacht. Sterker: dat moet, vinden ze. Wim: 'Veel klanten, zeker de familiebedrijven, willen een connectie met onze familie hebben. Je wilt elkaar persoonlijk kennen.' 'Als er iets urgents is,' vervolgt Bert Jan, 'moet je als klant familie aan de telefoon kunnen krijgen.'

Het bedrijf is actief in drie markten

Groothuis is de status van regionale bouwer al lang ontgroeid. Het bedrijf heeft projecten lopen in heel Nederland en soms in België. Een vaste klant is bijvoorbeeld opslagbedrijf ALLSAFE, waarvoor het ruim dertig hallen bouwde. Voor de Stichting Philadelphia Zorg bouwt het op verschillende plekken woonzorgcomplexen.

Het bedrijf is actief in drie markten: nieuwbouw van zakelijk vastgoed (ook kantoren, fabrieken en distributiecentra), nieuwbouw van sociaal en maatschappelijk vastgoed (naast zorginstellingen ook scholen), en het verbouwen, transformeren en verduurzamen van bestaand vastgoed. Claudie: 'Wij zijn geen traditionele aannemer. Die neemt een project aan en volgt het bestek. Als die ergens tegenaan loopt, zegt-ie: hé, dat staat niet in het bestek, dat is meerwerk. We noemen onszelf een aanbieder van vastgoedoplossingen. Wij kijken vanaf het begin van een project mee en willen daar al waarde toevoegen. We nemen de klant het hele traject uit handen, van het ontwerp tot en met het onderhoud.'

Zelf heeft de onderneming om en nabij honderd mensen in dienst. Bijna tweederde werkt op kantoor. Dat zijn onder meer ingenieurs en projectleiders. Groothuis werkt met een groep vaste partners die de projecten uitvoeren. Zoals bouw- en installatiebedrijven. Claudie: 'Je kunt ons zien als een netwerkorganisatie. We zijn een soort spin in het web.'

In 2021 kwam de omzet van Groothuis Bouwgroep uit op 48 miljoen euro

Groothuis investeert volop in circulair bouwen. Dat is de toekomst. 'Stilstaan is geen optie,' zegt Claudie. 'We zijn ons continu aan het verbeteren en kijken naar wat er in de wereld gebeurt.' De familie is bescheiden (Bert Jan: 'We zijn geen haantje de voorste'), maar als het om circulariteit gaat, durft Wim de stelling aan dat Groothuis 'vooroploopt'.

Vorig jaar zomer ontmantelde het bedrijf een groot gebouw in Amsterdam dat tijdelijk dienst deed als rechtbank. De onderdelen liggen in onder meer Genemuiden opgeslagen. Volgend jaar zet Groothuis het gebouw in Enschede weer in elkaar. Die klus in Amsterdam klaarde het met een partner. Claudi: 'Uit die samenwerking is een platform ontstaan. Alle kennis die wij opdoen, willen we delen. Dat vinden wij belangrijk. Demontabel, circulair bouwen moet. De overheid forceert het door voor 2030 en 2050 milieu- en klimaatdoelstellingen te formuleren, maar het zijn mkb-bedrijven als de onze die het moeten doen.'

In 2021 kwam de omzet van Groothuis Bouwgroep uit op 48 miljoen euro. Het jaar ervoor bedroeg die 60 miljoen. Het bedrijf had te kampen met na-ijleffecten van corona en met vanwege de stikstofproblematiek uitgestelde projecten. Zorgen maakt de familie zich geenszins. Wim: 'Er werd nog wel een mooie winst gemaakt.' Dit jaar verloopt weer volgens planning. Bovendien gaat het om de lange termijn.

In de familie Groothuis speelt het geloof een grote rol

Het adagium luidt: ondernemerschap is rentmeesterschap. Nu hebben de meeste familiebedrijven goed rentmeesterschap als prioriteit, maar dan gaat het vooral om het bedrijf beter achterlaten voor de volgende generatie. In de familie Groothuis speelt het geloof een grote rol. In het bedrijf is het een kernwaarde.

Bijna alle familieleden zijn lid van de Protestantse Kerk in Nederland. Wim: 'We hebben dit maar te leen, van God zelf. We mogen iets betekenen voor mensen.' Zijn vader Siebren zei in 2019 in het personeelsblad Groots: 'Het is ons gegeven leiding te geven aan een bedrijf waar mensen kunnen werken en hun boterham kunnen verdienen. Daar hoort gepaste dankbaarheid bij.' Dat zijn, zegt Bert Jan, 'precies de twee goede woorden'. Wim: 'In Matteüs 5, vers 42, staat: geef aan wie iets van je vraagt, en keer je niet af van wie geld van je wil lenen. Dat is een bijbelse opdracht van Jezus Christus. Die willen wij gestalte geven.'

Bert Jan, verkoop aan vaste relaties
Foto: Thijs Wolzak

Dat doen ze met hun onderneming en met de Stichting Meros die ze oprichtten in 2019, bij het zestigjarig bestaan van het bedrijf. Daarvoor deed de familie incidenteel aan charitatief werk. Jeroen is voorzitter van de stichting, Bert Jan bestuurslid.

Jeroen: 'Meros is een afgeleide van delen. Met deze stichting wilden we dit werk ook een meer structureel karakter geven.' Meros steunt onder meer een project in Tanzania voor kansarme moeders met jonge kinderen. Er worden huizen gebouwd en een school gerenoveerd. En ze steunt PerMISI, een organisatie die zendingswerkers tijdelijke huisvesting biedt, vlak voordat ze op missie gaan en net na hun terugkomst. 'Een Groothuis-collega zit daar in het bestuur,' vertelt Jeroen. Claudi: 'Ons personeel kan een aanvraag doen bij Meros. Dat is ook een reden om bij Groothuis te willen werken. We willen meer doen dan loon uitbetalen. Hoe zeg je dat? Een gemeenschap vormen, klinkt een beetje eng. Een familiegevoel creëren? Ja, dat.'

De stichting doet steeds meer lokaal. 'Hier is ook veel nodig,' zegt Bert Jan. Daags na het groepsgesprek is er een sportmiddag waarop personeelsleden van Groothuis geld gaan inzamelen voor goede doelen. Jeroen: 'Die zijn door onze collega's aangedragen. Het hoofddoel is een invalidesteiger voor de plaatselijke visvereniging.'

Het bedrijf organiseert geregeld ook dagen voor familie van het personeel en de inwoners van Genemuiden en omstreken. Claudi: 'We laten zien hoe aantrekkelijk de bouwsector is, zodat jonge mensen enthousiast worden om technische opleidingen te volgen. Dat is uiteindelijk de kweekvijver, ook voor ons.'

De derde generatie is nog jong

Aan een muur in de vergaderkamer hangt een bord waarop staat: Routekaart, Next Generation. De derde generatie is nog jong, maar de voorbereidingen op de komst van de vierde generatie in het bedrijf zijn begonnen. Die telt dertien leden. Bert Jan, lachend: 'Bij die dertien blijft het. Denk ik.' De oudste, Siebren jr, een zoon van Wim, is 25. De jongste, Gera, een dochter van Bert Jan, is negen. Wim (onlangs ook opa geworden) heeft drie kinderen, Bert Jan twee en Claudi en Jeroen ieder vier.

Siebren, voormalig directeur
Foto: Rick Meinen

Heel vreemd is de planning niet. Siebren en Henk stopten op relatief jonge leeftijd. Siebren: 'Ik was 51, toen een van de leden van onze raad van advies me bij zich riep. "Jij bent de oudste," zei hij. "Wat ben jij van plan?" Ik wist het niet. Hij wilde het binnen twee jaar van me weten. Ik besloot dat ik op mijn zestigste wilde stoppen. Ik ben begonnen om mijn aandelen geleidelijk over te dragen. Toen ik zestig was, was dat klaar.'

Henk: 'Wanneer dat was, weet ik niet, maar ik heb eerst 49 procent van mijn aandelen aan de kinderen overgedaan.'

Ik was bijna 58, toen ik met het restant ben begonnen. Ik moest vanwege mijn gezondheid stoppen. Mijn accu was op.'

Wim: 'Wat voor talent in de vierde generatie zit, weten we niet. We willen ze in elk geval vanuit het bedrijf faciliteren, ze coachen en helpen op hun carrièrepad. Wat we als derde generatie hebben besloten, is dat onze kinderen eerst vijf jaar buiten de deur moeten werken. Mijn twee oudste zoons doen dat nu. Ze gaan een poosje de wei in, zeg maar.'

Claudi: 'Onze kinderen zijn geen onbekenden in het bedrijf. Ze zijn, net als onze partners overigens, zeer betrokken. We hopen dat we het bedrijf aan ze kunnen doorgeven, maar we willen niet dat ze druk ervaren. Ze moeten vrij zijn in hun keuzes.' Wim: 'We willen wel dat ze aangehaakt blijven. Daarom hebben we iemand gevraagd ons te helpen met een routekaart.'

Bij Prince Fibre werken, kan straks ook een optie zijn. Claudie: 'Daar proberen we onze visie van ondernemerschap is rentmeesterschap ook door te voeren.' Wim: 'Het bedrijf is nu nog veel kleiner dan Groothuis, maar groeit elk jaar met 20 tot 30 procent. We knappen uit ons jasje. Er moet een nieuw gebouw komen. Dat vinden we bij Groothuis natuurlijk heel leuk.'

19 juli 2022

Ron Kosterman

Ron Kosterman (1966) is redacteur bij de redactie Nederland van opinieweekblad EW.

Volg Ron Kosterman:

Tweede generatie: Henk met zijn zus Gea

Deel online:

